

Εκκλησία (Αγ. Σπυρίδων)

4 ΠΟΙΗΤΕΣ – Διαβάζουν οι: Άννα Γρίβα, Αχιλλέας Κατσαρός, Νίκη Χαλκιαδάκη, Παναγιώτης Μηλιώτης.

Άννα Γρίβα

Η πνιγμένη

Πατούσα επί υδάτων.
Κύριε, εσύ με κράταγες
να περπατώ στο κύμα;
Ή τα πουλιά με νήματα
μου δέναν τους αγκώνες
και με τραβούσαν απαλά
δίχως τα κόκαλα να σπάζουν;

Πατούσα επί υδάτων.
Κύριε, εσύ με κράταγες
να περπατώ στο κύμα;
Ή ο αφρός της θάλασσας
διαλέγει ακροβάτες;

Κύριε, μήπως ακόμη με κρατάς
σ' ένα βυθό βαθύτερο
αληθινά δικό σου;
Εδώ αλάτι ο ουρανός
και άμμος κάθε δρόμος
ναυάγια εδώ οι φίλοι μου
και ψάρια τα παιδιά μου.
Κι αν θέλω πάλι να πνιγώ
δεν έχει άλλο πιο κάτω,
της γης το αίμα μόνο μένει,
εσύ αιώνια πληγή, Κύριέ μου.

(*Σκοτεινή κλωστή δεμένη*, εκδ. Γαβριηλίδης, 2017)

~.~

Αχιλλέας Κατσαρός

Μίκρυνες σα νάνος
άρχισες να χτίζεις ξερολιθιές

τα ξύλα της γνώσης πεταμένα
δωμάτιο βομβαρδισμένο

το κεφάλι της μάνας
σαν γίγαντας
να σε κοιτάει

*

τα φέρετρα πάντα σου άρεσαν
τα έστηνες πάνω απ' το χώμα
όρθια
μισάνοιχτα

τους νεκρούς τους φανταζόσουν
να χορεύουν
στον ελάχιστο χώρο

γιατί κι αυτό το λίγο
ίσως δεν μας ανήκει

*

όταν μιλούσες για τον χρόνο
τον περιέγραφες εσταυρωμένο

αριστερά και δεξιά δαιμόνια
κίτρινα να μιλάνε για ελευθερία

πόδια γυμνά χωρίς καρφιά
το κεφάλι προς τα κάτω
να διαβάζει παπύρους

τα χέρια προσευχή
για να κάνει αυτό που ξέρει καλύτερα:
ν' ακινητεί
κι εσύ να νομίζεις ότι έζησες

*

όταν σε πλησίασε ο θάνατος
του σήκωσες κόκκινο πανί
λες κι ήταν τάυρος

γέλασε αγέρωχος των λωτών

στο κόκκινο πανί δυο σκελετοί
ο ένας να παίζει κλαρίνο
ο άλλος να χορεύει με τη γυναίκα γιασεμί
αυτή είναι η Ελλάδα του είπες
και του έκοψες το χαμόγελο

*

το ένα ράφι ανοιχτό στη συρταριέρα
επτά αφροί ξυρίσματος

το σώμα σου ακόμη τους κοιτάει
το χέρι απλώνει να τους πιάσει

αφρός ξυρίσματος κι ο θεός

τι να προλάβεις ν' αγγίξεις;

(*Οδός βράχων ανατολικά*, εκδ. Θράκα, 2015)

~.~

Νίκη Χαλκιαδάκη

Θυμός

Αν ήξερες ότι ήμουν γυάλινη
δεν θα με πετούσες στον τοίχο
Θα περίμενες να μεγαλώσω
Και αν ήξερα ότι θα πεθάνεις
θα σου έπλενα τα πόδια κάθε μέρα
Αλλά αν σου έπλενα τα πόδια κάθε μέρα
δεν θα πέθαινες. Θα ήσουν στο διπλανό δωμάτιο
Δεν φανταζόμουν ότι χωράς σε μια πλαστική λεκάνη
Σε μια πράσινη πλαστική λεκάνη
Δεν φανταζόσουν ότι θα πλύνω το κρανίο σου
στο νεροχύτη με τη λαστιχένια βρύση χωρίς να κλάψω

Έχουν αγριέψει οι άνθρωποι, τα πουλιά, οι σερβιτόροι

Και εσύ σ' ένα μεταλλικό κουτί τι να μου κάνεις
Και εγώ με δυο πόδια όρθια τι να σου κάνω και σένα

(*Ανάσκελη με πυρετό*, εκδ. Μανδραγόρας, 2012)

~.~

Παναγιώτης Μηλιώτης

Βουβά και χωρίς Θεό

(*Συνομιλία με Αλέξανδρο Κορδά*)

Βουβά και χωρίς Θεό είναι τα χρόνια που 'ρχονται·
κουλουριασμένα ως τη φτέρνα, μέσα σε τοίχου αμυχή,
τυλίγονται με κουβέρτες γεμάτες ζούφια·
κατσαρίδες περπατούν ελεύθερες στις πλάκες,
ακίνητα ρυάκια· σχέδια που βάλτωσαν αφήνοντας
πολύπλοκα χγάρια.

Βουβά και χωρίς Θεό είναι τα χρόνια που 'ρχονται·
νούμερα ρυθμίζουν την κάθε σου υπόθεση,
κανάλια ανακοινώνουν τη μέλλουσα αναδίπλωση του τόπου·
κανάλια θολώνουν το ρέοντα Λόγο· κάτι πήζει άμορφο·
βουβά και χωρίς Θεό είναι τα χρόνια που 'ρχονται.

(*Μια ανάσα δρόμο*, εκδ. Ars Nocturna, 2013)

~~~~~

~~~~~